

יום ג', י"ב באלול תשס"ב (20 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מענייני דחודש אלול...

מתחילת ראש חודש אלול עושה כל יהודי חשבון הנפש השנתי שלו. שיא התרוממות הרוח במחשבת האדם היא מראש השנה ועד אחרי יום הכיפורים. אלה הם "ימים נוראים", ימי "הרת עולם", ובהם כל העולם כולו עומד למשפט לפני הקב"ה, וכל הייצורים עוברים לפניו כבני מרום. לימים אלה משמעות נוספת – בהם ישראל ממליכים את אביהם שבשמיים למלך מלכי המלכים על העולם כולו, ומצפים לשלטונו המוחלט, כשלטון של צדק ורחמים גם יחד; ומכאן מתבקשת התפילה [מתפילות ראש השנה ויום כיפור] "תן כבוד ה' לעמך, שמחה לארץך וששון לעירך, וצמיחת קרן לדוד עבדך". והכל מתוך "וישתחו לפניך כל הברואים, ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם ... וכל הרשעה כולה כעשן תכלה."

בחודש אלול עושה האדם חשבון נפש במבט אל השנה שחלפה. תפיסת העולם היהודית רואה את חיי האדם בעולם הזה כשליחות, כתפקיד שיעדו להגשים את רצון בוראנו, לעדן ולזכך את עצמנו בקדושת החיים באמצעות חוקי התורה ומצוותיה על-ידי הרהורי תשובה.

התשובה היא החלק החשוב ביותר בחודש אלול ובימים הנוראים. שלושה יסודות עיקריים לתשובה: החרטה, הווידוי ועזיבת החטא. חובה על כל אדם להתחרט על מעשיו הרעים ולקבל על עצמו לזנחם. ולא די בחרטה בלב פנימה בלבד, אלא חובתו להתוודות על מעשיו בפיו, ולקבל על עצמו לתקן את דרכיו בעתיד. חז"ל הפליגו מאד בשבחו של אדם השב מדרך רעה ואמרו: "במקום שבעלי תשובה עומדים, אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד." וכל-כך למה? בעל ספר "החפץ חיים" אומר, שכל אדם קשור בחוט דק אל בוראו מאז לידתו. כל השומר על הקשר עם בוראו ומבקר בבית הכנסת לתפילה, החוט שלו נשאר שלם. אך אם ניתק עצמו ממסורת ישראל, הוא קרע את החוט והשאירו נסרח מאחוריו. אבל ברגע שישוב מדרכו ויחדש את הקשר עם אלוקיו, כמוהו כאילו הוא לוקח את שני קצות החוט הקרוע וקושרם יחד. ממילא, בעקבות הקשר – החוט מתקצר! ולכן, השב בתשובה, שחוטו נתקצר, התקרב יותר לקב"ה מאשר אדם שהחוט שלו נשאר שלם כל הזמן.

[במעגלי החיים]

~*~

סיפור –

הלכו פיסיקאי, ביולוג וכימאי לים כדי להכיר את פלאיו ולחקור אותם. הפיסיקאי החליט לחקור את עניין הזרמים השונים, נכנס לים, העמיד את ציוד המדידה שלו, והחל לצפות ולמדוד כאשר גל מים חזק התקרב, שטף אותו, והוא נעלם. הביולוג רצה להכיר את עולם הצומח והחי שמתחת לפני המים, נכנס והעמיד את הציוד שלו. לא חלפו אלא דקות ספורות לפני שגם הוא נשטף ע"י גל מים ענק וגם הוא נעלם. הכימאי המתין זמן-מה, אז פתח את מחברת העבודה שלו, והחל לכתוב: פיסיקאים וביולוגים נמסים במים.

שני לקחים (לפחות!) ניתן להפיק מסיפור זה:

- האחד, שלא תמיד מה שעניינו רואות היא כל ה"מציאות". אין להסיק מסקנות חפוזות. "עיניים להם ולא יראו." [תהלים קט"ו 5]; השני, שלא הביולוג ולא הכימאי היו יהודים, שמצווים אנו כי "לא תעמוד על דם רעך". [ויקרא י"ט 16] ...

"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים." [תהלים פ"ב 8]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שלישי

יום נעים ושמת, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל